

УМНИЯТЪ СЪДИЯ

Единъ богатъ търговецъ трѣбвало да замине за далечна страна. Той нѣмалъ близки хора, затова предалъ спестенитѣ си пари на единъ свой съседъ, да ги пази. Следъ нѣколко години търговецътъ се върналъ и си поискалъ паритѣ. Съседътъ му заявилъ, че не е получавалъ отъ него никакви пари и го изпждилъ.

Търговецътъ отишелъ, та се оплакалъ на съдията, но той му казалъ:

— Съ какво ще докажешъ, че си му далъ пари? Той даде ли ти разписка за това, или имаше ли нѣкой свидетелъ?

— Нито разписка искахъ, нито свидетели вписахъ. Дадохъ му паритѣ на довѣрие, защото е мой съседъ, и много пжти съмъ му услужвалъ, а и той ми е помагалъ.

— Не трѣбва да се довѣрявашъ на човѣкъ, въ честността на когото не си билъ сигуренъ, — промълвилъ съдията. — Иди и му се помоли пакъ съ добро. Не го заплашвай и не му казвай, че си идвалъ при мене.

Търговецътъ изпълнилъ тоя съветъ, но съседътъ му го изругалъ и го изтласкалъ навънъ. Тъкмо въ това време влѣзълъ при него слугата на съдията и казалъ, че господарътъ му го вика.